

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118210459
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118210459.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne Bc. Q. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., XXX XX V., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému V. O., so sídlom P. K., XXX XX O., právne zastúpený Advokátska kancelária Antol, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 546/14, 902 01 Pezinok, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 771,43 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 29Csp/25/2018-37 zo dňa 25. februára 2019, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

II. Vo zvyšnej časti rozsudok zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX z XX.X.XXXX, v Obchodných podmienkach, v článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6., v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Vo vzťahu k výroku I. priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

IV. Vo vzťahu k výroku II. priznáva žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 21.06.2011, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, 3, § 107 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, čl. 2 ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa ako fyzická osoba - spotrebiteľ uzatvorila so žalovaným dňa 26.06.2011 zmluvu o poskytnutí úveru (P. pôžička - šikovná rezerva) č. XXXXXXXXXXXX, predmetom

ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- Eur. Žalobkyňa v prospech žalovaného poukázala úhrady titulom splátok úveru vo výške 2.771,43 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že predmetná zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. neuvedenie druhu spotrebiteľského úveru, pretože v čl. 3 bod 1 žalovaný uviedol druh spotrebiteľského úveru, ktorý označil ako Dostupná pôžička - šikovná rezerva. Súčasne sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o neuvedení doby trvania zmluvy, pretože z obsahu zmluvy vyplýva, že dlžník bol povinný poskytnutý úver splácať v pravidelných 70 mesačných splátkach vždy k 10. dňu v mesiaci s dátumom prvej splátky dňa 10.07.2011 a konečnou dobou splatnosti dňa 10.04.2017. Takto vymedzené obdobie trvania záväzku dlžníka je zároveň dobou trvania zmluvy, a to aj v spojení s bodom 6.1 obchodných podmienok. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o RPMN, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ uhradiť. Súd preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, a preto sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že predmetná zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. špecifikáciu splátok, a to s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015 zo záverov, ktorého vyplýva, že zmluva o úvere na dobu určitú nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, pričom uvedený záver vyplynul aj z rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, sp. zn. 4Cdo/211/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018. S poukazom na uvedené závery dospel k záveru, že žalobkyni vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu realizovaných úhrad splátok úveru, ktoré boli vo výške 2.771,43 Eur a poskytnutých úverových prostriedkov vo výške 2.000,- Eur, teda má nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 771,43 Eur.

5. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že podľa názoru súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou kedy začala plynúť subjektívna 2-ročná premlčacia lehota. Uviedol, že v danom prípade pri posudzovaní vedomostí žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vychádzať zo dňa (dní), kedy splatila žalovanému úver, z ktorého požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či skutočne vedela o prípadnej bezúročnosti a bez poplatkovosti predmetného úveru a o tom, že sa bezdôvodne žalovaný obohacuje. V danom prípade sa žalobkyňa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedela najneskôr 16.09.2013, kedy zaplatila žalovanému poslednú splátku úveru, a preto vzhľadom na dátum podanej žaloby dňa 15.09.2018 bol premlčaný nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Avšak vzhľadom na väčšinovú rozhodovaciu prax senátov KS v Prešove súd prvej inštancie vychádzal z právneho záveru o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby oboznámením právneho posúdenia zo strany Združenia na ochranu občana spotrebiteľa Z. dňa 31.08.2018. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe uviedol, že žalobkyňa poslednú splátku úveru realizovala v prospech žalovaného dňa 16.09.2013, pričom s poukazom na dátum podanej žaloby dospel k záveru, že nárok žalobkyne bol uplatnený po uplynutí 3-ročnej objektívnej lehoty. V predmetnej veci vylúčil aplikáciu 10-ročnej objektívnej lehoty pre úmyselné bezdôvodné obohatenie s poukazom na uznesenie NS SR, sp. zn. 1Cdo/237/2017 zo dňa 18.10.2018. S poukazom na uvedené preto nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na uplynutie objektívnej premlčacej doby zamietol.

6. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uviedol, že má za to, že táto nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná, je hrubo nevyvážená, pretože nerešpektuje nepochybný a oprávnený ekonomický záujem spotrebiteľa na tom, aby najskôr splatil istinu úveru, ktorá je základom pre úročenie pohľadávky, ale pripúšťa v tak závažnej otázke, akou je rozhodnutie o účele platby spotrebiteľa ľubovôľu dodávateľa, teda jeho svojvoľné rozhodnutie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky. Vzťah sa tak v tejto otázke stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa nepredvídateľným. V prípade nezaplatenia splátok úveru môže veriteľ od zmluvy odstúpiť, prípadne úver predčasne zosplatiť, a tak udržiavať základ pre narastanie úrokov z omeškania zo stále nezaplatenej istiny splátky.

7. O trovách konania rozhodol tak, že vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania úspešnému žalovanému voči úspešnej žalobkyni a vo vzťahu o

určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky priznal nárok na náhradu trov konania úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému.

8. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku II. a IV.. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. Uviedla, že nie je jasné, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že uznesenie NS SR vylučuje aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, pretože zo žiadneho uznesenia totiž ani priamo a ani nepriamo záver o vylúčení 10-ročnej objektívnej premlčacej doby nevyplýva. Takéto závery sa v citovanom uznesení Najvyššieho súdu vôbec nenachádzajú, naopak, vyplývajú z neho usmernenia, čo je potrebné dokázať, aby o úmyselné bezdôvodné obohatenie išlo. Uviedla, že ak Najvyšší súd konštatuje, že na preukázanie úmyslu obchodníka nestačia samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom postavení, tak práve v intenciách záverov tohto uznesenia je samotným konaním žalovaného dokázaný priamy úmysel bezdôvodne sa na jej úkor obohatiť, a to jeho konaním po uzatvorení vadnej zmluvy, prijatím každej splátky po tom, čo vrátila reálne jej poskytnutú sumu. Poukázala na to, že podstata desaťročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy tento úmysel priamo nemusel mať. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Uviedla, že ďalším dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohatiť je prijímanie platieb od spotrebiteľa po splatení poskytnutej sumy v dobe, keď už veriteľovi je známa judikatúra bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a k neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, a to nielen týkajúca sa iných podnikateľských subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ale aj vo veciach v ktorých bol sám stranou takéhoto konania. Z uvedeného dôvodu preto nemôžu byť žiadne rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil úmyselne a preto na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Vo vzťahu k plynutiam subjektívnych premlčacích lehôt poukázala na odôvodnenie bodu 13. uznesenia NS SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 a tiež dala do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 430/2018 z 05.12.2018 o odmietnutí sťažnosti banky, pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný, a to proti výroku I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, č.k. IV. ÚS 55/2011-99 zo dňa 24.02.2011, v zmysle ktorého nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa je neprijateľná. Uviedol, že v danej veci bol zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ukončený a žalobkyňa uhradila dňa 19.08.2010 celú istinu úveru, čím došlo tak k skončeniu záväzkového vzťahu plnením zo strany dlžníka. To znamená, že za daného stavu veci už žalobkyni reálne nemôže ísť o docielenie skutočnej rovnosti medzi stranami zmluvného vzťahu, resp. opačne, že by táto zmluvná podmienka v tomto čase vytvárala značnú nerovnováhu v jeho právach a povinnostiach. Mal za to, že ide iba o formulárovú žalobu, kde takéto požadované rozhodnutie súdu pre strany sporu z hľadiska ich reálneho života a už vôbec nie pre úpravu ich záväzkového vzťahu je zbytočné, nedôvodné. Opätovne vzniesol námietku premlčania nároku žalobkyne. Uviedol, že zo zmluvy nevyplývajú pre žalobkyňu a žalovaného akékoľvek práva a povinnosti a preto je určenie neprijateľnosti akejkoľvek zmluvnej podmienky právne bezvýznamné a tiež, že podľa aktuálnej právnej úpravy je rozhodnutím v individuálnom spore spotrebiteľa a zaväzuje výlučne žalobcu a žalovaného a nie akékoľvek iné subjekty. Taktiež namietal, že ust. § 53a Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať vzhľadom na zmeny v súvislosti so zavedením nového procesného kódexu, vzhľadom na skutočnosť, že podľa právnej teórie je toto ustanovenie potrebné aplikovať na výsledky abstraktnej kontroly v spotrebiteľských sporoch. Primerane poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7Co/1017/2015 zo dňa 29.02.2016. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v časti výroku I. a III. zrušil a návrh žalobkyne zamietol alebo vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania k rukám právneho zástupcu žalovaného.

10. Žalobkyňa a ani žalovaný sa k podaným odvolaniam nevyjadrili.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. Žalovaný namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Po preskúmaní spisu odvolací súd dospel k záveru, že táto odvolacia námietka bola naplnená jednak vo vzťahu k posúdeniu absencie zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy a jednak aj vo vzťahu k posúdeniu uplynutia premlčacej doby.

16. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to vo vzťahu k posúdeniu uplynutia objektívnej premlčacej doby.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

18. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský súd môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, *Freiburger Kommunalbauten*, cit.: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované nato, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“)

19. Vo vzťahu k vyhláseniu neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku I. napadnutého rozsudku, t.j. o spôsobe započítania platieb žalobkyne odvolací súd uvádza, že postup žalovaného ohľadom započítania úhrad (s poukazom na ustanovenia úverových zmluvných podmienok) zo strany žalovaného najprv na poplatky a úroky je potrebné považovať za postup v rozpore so zákonom, právom EÚ a teda, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd na tomto mieste dodáva, že žalovaný ani v tomto prípade nepreukázal podľa čoho a ako postupoval pri započítavaní úhrad žalobkyne. Úverové zmluvné podmienky, ktoré by takýto postup žalovaného stanovovali, žalobkyňou podpísané neboli a určite neboli individuálne dojednané. Podľa ust. Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo bolo aj v danom prípade. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané a podľa ust. Občianskeho zákonníka sa považujú za neplatné. Vzhľadom na uvedené, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o neprijateľnosti takto koncipovanej zmluvnej podmienky upravenej v obchodných podmienkach.

20. K námietke žalovaného, že vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v inom spotrebiteľskom spore nie je záväzný aj pre dodávateľa v inom spotrebiteľskom spore s k nemožnosti aplikovania § 53a Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že spotrebiteľ má právo, aby súd určil neprijateľnosť podmienky v jeho konkrétnej veci s cieľom dosiahnuť právnu istotu. Ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka v tomto smere nepredstavuje prekážku určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnej veci spotrebiteľa, ktorá už bola určená ako neprijateľná v individuálnom spore iného spotrebiteľa. Z tohto samotného zákonného ustanovenia vyplýva priamo právny záujem žalobcu ako spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje nerovnováhu v postavení účastníkov zmluvy. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania, alebo až po zániku zmluvného vzťahu. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porov. spojenie prípadov C-154/15, C-307/15, C-308/15). Odvolací súd záverom ešte zdôrazňuje, že v prípade, ak by súd prvej inštancie neskúmal prijateľnosť, či neprijateľnosť zmluvnej podmienky tak, ako bolo stanovené v žalobe, došlo by k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

21. Na základe vyššie uvedených skutočností má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou ne/prijateľnosti v žalobe označenej zmluvnej podmienky, a túto správne vyhlásil za neprijateľnú. V tejto súvislosti je potrebné poukázať, že k obdobnému záveru dospeli súdy aj v iných prípadoch (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/61/2019).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok v napadnutom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

23. Vo vzťahu k premlčaniu odvolací súd poukazuje na to, že oprávnená osoba sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej doby. V prípade ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. V predmetnom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval na tento prípad dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorú napokon správne v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka počítal od doby, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľa, teda od 31.08.2018. Keďže žaloba bola podaná na súd dňa 17.09.2018, súd prvej inštancie uzavrel napokon správne, že táto bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

24. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník tak v § 107 ods. 2 rozlišuje dve rôzne dĺžky lehôt vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, pričom to, ktorá z nich bude aplikovaná na ten-ktorý prípad bude závisieť od toho, akým spôsobom bolo získané bezdôvodné obohatenie. Občiansky zákonník síce v uvedenom ustanovení hovorí o bezdôvodnom obohatení získanom úmyselne, avšak v uvedenom a ani v inom ďalšom ustanovení nevymedzuje podstatu úmyselného konania. Z uvedeného dôvodu preto treba z hľadiska právnej teórie vychádzať z právnej úpravy úmyselného zavinenia podľa definície úmyselného zavinenia upravenom v Trestnom zákone. O priamy úmysel tak ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzrozumený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil o tom, že svojím konaním získava alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria.

25. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

26. Odvolací súd stotožňuje so závermi písomných pripomienok Európskej komisie a má za to, že na uvedený prípad je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Je potrebné uviesť, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržanie zákonných podmienok pri uzatváraní zmlúv môže mať za následok nepriznanie určitých súm, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Z uvedeného dôvodu tak možno dospieť k záveru, že žaloba bola v predmetnom prípade podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby.

27. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné vyjadriť sa ešte ku skutočnosti, že súd prvej inštancie pred tým, ako žalobu zamietol z dôvodu uplynutia 3-ročnej objektívnej premlčacej doby dospel k záveru, že v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a to predpoklady použité na výpočet RPMN. Z obsahu napadnutého odvolania nijako nevyplýva špecifikácia ktoré konkrétne predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve absentujú. Z prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy vyplýva, že predpoklady z ktorých je potrebné vychádzať pri výpočte RPMN sú: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Súd prvej inštancie však vôbec neuviedol, ktorý z uvedených údajov absentuje a v prípade, ak by aj dospel k tomu, že žaloba bola podaná v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby, zaťažil by svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku II. a v súvisiacich výrokoch III. a IV. o trovách konania a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť podanie žaloby vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, preskúmať uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu, či táto spĺňa zákonmi predpísané náležitosti a v dôsledku uvedeného opätovne posúdiť, či na strane žalovaného došlo alebo nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, prípadne rozhodnúť o výške bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vrátiť - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

30. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).